

Riera de Vallalta

Sant Iscle de Vallalta

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Al terç interior del terme municipal, en direcció O-E
Alçada: 114

Coordenades:

Latitud: 41.62216
Longitud: 2.56861
UTM Est (X): 464063
UTM Nord (Y): 4607916

Classificació

Número de fitxa 08193 - 100
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Afectada per la mala gestió hidrològica, pel pas d'infraestructures de sanejament, per la proliferació d'espècies vegetals invasores i per abocaments incontrolats de brossa.

Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Pública
Titular: ACA. Generalitat de Catalunya

Fitxes associades:

[Molí d'en Torrus o de la riera de Vallalta](#)

[Pont del polígon industrial del Molí](#)

[Pont de Can Ginebre](#)

[Parc dels Vegetals](#)

[Passera de Cal Sec](#)

[Torrent de la Roureda o de la Font de la Salut](#)

[Torrent del sot de l'Oradella](#)

Autoria de la fitxa Àlex Asensio

Descripció

Curs d'aigua intermitent procedent d'Arenys de Munt que neix a 300 metres d'altitud prop de la masia de Can Vallalta i desemboca a la riera de Sant Pol de Mar. Al seu pas per Sant Iscle aplega les aigües d'escorrentia del Montnegre que hi aboquen els torrents de Ca l'Aranyó, de la Roureda i de Can Palau, així com les que li lliuren per la banda de marina els torrents de Cal Roig, de Cal Sec, del Fraguer i d'en Torres. La riera de Vallalta entra a Sant Iscle en el punt on conflueix amb el sot de l'Oradella, a 140 metres d'altitud, i travessa el municipi en direcció Est. Antigament hi duia sempre aigua, que s'utilitzava per al reg i per fer funcionar els molins d'en Torres i de Can Camps. En l'actualitat no és transitable, llevat d'un petit tram de camí rodat per accedir a Cal Sec. A principis del segle XX, el seu traçat va ser aprofitat per construir-hi la carretera paral·lela que connecta Sant Cebrià de Vallalta amb Arenys de Munt. Es tracta d'un recorregut sinuós de 3 quilòmetres que finalitza poc abans de l'aiguabarreig amb el torrent de Can Palau, a 83 metres d'altitud.

El meandre més pronunciat correspon a l'esperó sobre el qual s'assenta el nucli antic del poble, a l'entorn de l'església i la sagrera. A la part baixa del tossal hi ha el Parc dels Vegetals, un espai de lleure i gaudi ciutadà habilitat sobre les antigues hortes de la parròquia que pretén afavorir la relació ancestral dels isclencs amb la riera i posar en valor els seus atributs ambientals.

La llera i els marges són totalment coberts de vegetació, amb predomini clar de la plataneda. Hi abunden els exemplars amb tres i quatre peus d'una sola soca. No hi falta tampoc l'acàcia, estesa pertot, i l'ailant, encara en estat incipient. Malgrat les limitacions imposades per aquestes espècies i per l'explotació del freàtic, sobre l'eix del seu curs es configura un bosc mixt en galeria en què hi són representades les espècies pròpies dels ambients de ribera mediterranis: el vern, el freixe, el salze, l'om i el llorer, al costat de l'alzina i el roure. Es tracta, majoritàriament, d'arbres de fulla caduca, per la qual cosa la riera ofereix diferents gammes cromàtiques i diversos canvis de paisatge al llarg de l'any.

A més de l'aigua en superfície més o menys constant, l'escassa insolació i l'elevada humitat atmosfèrica afavoreixen un estrat arbustiu i herbaci dens i ric en espècies. Entre els arbustos hi abunda l'arç blanc, el gatell i el sanguinyol. I entre les plantes, l'heura (*Hedera hêlix*), l'esbarzer (*Rubus ulmifolius*), l'arítjol (*Smilax aspera*), la búgula (*Ajuga reptans*), la falguera (*Polystichum setiferum*), el malcoratge (*Mercurialis perennis*), la campaneta d'ortiga (*Campanula trachelium*), la mèlica (*Melica uniflora*), la malva (*Malva sylvestris*), el galzeran (*Ruscus aculeatus*), la sanícula (*Sanicula europaea*) i la viola silvestre (*Viola sylvestris*), entre d'altres. Allà on circula aigua s'hi troben comunitats ben assentades cintes d'aigua o càrex pèndol (*Carex pendula*), i allà on s'estanca o s'infiltra, cua de cavall (*Equisetum telmateia*).

Al llarg del recorregut no s'ha observat una presència destacada de la canya (*Arundo donax*), més enllà de l'entorn del gual del pavelló poliesportiu; però sí s'ha constatat l'extensió de la canya de bambú a través de dos nuclis d'irradiació: un al terme municipal d'Arenys de Munt i un altre al voltant del pont que uneix la carretera BV-2128 amb Can Ginebre, dins el terme municipal de Sant Cebrià de Vallalta.

Observacions:

L'estat de conservació de la riera es considera regular a causa dels endegaments de què ha estat objecte (en particular, a la zona del polígon industrial, però també al carrer de Josep Maria Collet i a Can Ginebre), l'existència de captacions d'aigua (pous) dins la llera sense conservar ni senyalitzar, o el pas d'infraestructures de sanejament. Hi ha altres aspectes sobre els quals es podria incidir, com ara de la manca de gestió hidràulica, la proliferació d'espècies invasores com l'acàcia i la canya de bambú, i els abocaments incontrolats de brossa i restes de jardineria.

Història

En el mapa planimètric del municipi a escala 1:25.000 de l'Institut Geogràfic y Estadístico de l'any 1914 la riera de Vallalta apareix identificada amb el nom de 'riera de Oradella'.

Bibliografia

AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2003). Coneix Sant Iscle de Vallalta. Canet de Mar. Edicions Els 2 Pins, pp. 31-32.

CODINA, Marina i DE LECEA, Eva (2017). Guia d'espècies exòtiques invasores d'ambients -fluvials. Barcelona: Diputació de Barcelona, pp. 13-20.

CONTACONTES, Perot i PUCHADES, Violeta (2010). La Riera de la Vallalta. La Vallalta: Col·lecció Una rierada de contes, núm. 4.

GARCÍA, Evelyn i GUTIÉRREZ, Cèsar (2008). La gestió i recuperació de la vegetació de ribera. Guia tècnica per a actuacions en riberes. Barcelona: Agència Catalana de l'Aigua.

PANAREDA CLOPÉS, Josep M. (2019). La vegetació del Montnegre i el Corredor. Consultat 20 maig 2019, des de <https://parcs.diba.cat/documents/202412/202534/p05d062.pdf>

